

A7-0411/2012

11.12.2012

ZALECENIE

w sprawie projektu wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Iraku z drugiej strony (10209/2012 – C7-0189/2012 – 2010/0310(NLE))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Mario Mauro

Objaśnienie używanych znaków

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza (pierwsze czytanie)
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza (drugie czytanie)
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza (trzecie czytanie)

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu).

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	5
UZASADNIENIE	6
OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO	8
WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI	11

PROJEKT REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie projektu wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Iraku z drugiej strony (10209/2012 – C7-0189/2012 – 2010/0310(NLE))

(Zgoda)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (10209/2012),
 - uwzględniając projekt Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Iraku, z drugiej strony (05784/2011),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody skierowany przez Radę zgodnie z art. 79 ust. 3, art. 91, art. 100, art. 192 ust. 1, art. 194, art. 207, art. 209 i art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0189/2012),
 - uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0411/2012),
1. wyraża zgodę na przyjęcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Republiki Iraku.

UZASADNIENIE

Dnia 23 marca 2006 r. Rada upoważniła Komisję do wynegocjowania umowy o handlu i współpracy z Irakiem. Podczas siódmej rundy negocjacji między UE a Irakiem obie strony zgodziły się podnieść rangę projektu Umowy do „umowy o partnerstwie i współpracy” poprzez utworzenie Rady Współpracy, odbywającej regularne posiedzenia na szczeblu ministerialnym. Umowa o partnerstwie i współpracy między UE a Irakiem (dalej zwana „Umową”) stanowi nawiązanie pierwszego w historii stosunku umownego między tymi dwiema Stronami. Celem niniejszej Umowy, która zawarta zostaje na okres 10 lat (podlegający przedłużeniu), jest zbudowanie trwałych podstaw do umacniania stosunków między Irakiem a Unią Europejską.

Przypomnijmy, że Umowa obejmuje trzy obszary. Pierwszy obszar polityczny dotyczy ustanowienia dorocznego dialogu z udziałem ministrów oraz urzędników wysokiego szczebla na temat pokoju, polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, dialogu wewnętrznego i pojednania, demokracji, praworządności, prawa człowieka, właściwego zarządzania oraz stabilizacji i integracji regionalnej. Umowa zawiera również klauzule dotyczące zwalczania terroryzmu, zapobiegania rozprzestrzenianiu broni masowego rażenia oraz zwalczania nielegalnego handlu bronią strzelecką i lekką. Uwzględniając w szczególności prawa człowieka, w Umowie w bardzo wyraźny sposób podkreślono szczególną klauzulę dotyczącą współpracy w sprawie przystąpienia Iraku do Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz klauzulę dotyczącą współpracy w promowaniu i skutecznej ochronie praw człowieka w Iraku, z istotnym zastrzeżeniem, że niezapewnienie przez Irak ochrony, wspierania i poszanowania praw człowieka wpłynie negatywnie na programy w zakresie współpracy i rozwoju gospodarczego. Takie podejście jest z pewnością bardzo pożądane, choć surowsze warunki uwypukliłyby w większym stopniu znaczenie znaczących postępów w zakresie praw człowieka. Zaleca się, by w dyskusjach dwustronnych z władzami Iraku położono nacisk na szczególną wagę, jaką Unia Europejska przywiązuje do poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności jednostki, w tym wobec mniejszości religijnych i etnicznych oraz słabszych grup irackiego społeczeństwa takich jak kobiety, uchodźcy i przesiedleńcy. Unia Europejska w jak największym stopniu powinna wspierać Irak w zakresie przystąpienia do MTK.

Jeżeli chodzi o handel i inwestycje, niepreferencyjna Umowa obejmuje podstawowe reguły Światowej Organizacji Handlu (WTO), mimo że Irak nie jest jeszcze członkiem WTO oraz ustanawia pewne istotne elementy preferencyjne, między innymi w zakresie zamówień publicznych, usług i inwestycji.

Poza tym zaplanowane w ramach współpracy działania UE w zakresie rozwoju społecznego mają na celu zwalczanie ubóstwa oraz zaspokojenie podstawowych potrzeb pod względem zdrowia, edukacji i zatrudnienia, które stały się priorytetem dla rządu irackiego. Należy jednak czuwać nad tym, by realizacja tych działań stanowiła część procesu zwiększania potencjału i umacniania instytucji z uwzględnieniem zasad integracji społecznej, przejrzystości i dobrego sprawowania władzy.

Umowa między UE a Irakiem ma charakter historyczny. Zostaje ona zawarta w decydującym

momencie z zamiarem wsparcia Iraku w nadchodzących latach w procesie przemian demokratycznych, stawianiu czoła wyzwaniom związanym z odbudową i rozwojem, odzyskaniu przez Irak suwerenności i unormowaniu jego stosunków ze wspólnotą międzynarodową. UE powinna wykazać pełne zaangażowanie na rzecz wsparcia narodu irackiego i jego władz, które będą musiały stawić czoła wielu wyzwaniom, pośród których najpilniejsze to bezpieczeństwo i stabilizacja kraju. Irackie siły bezpieczeństwa zdobywają umiejętności na miejscu, lecz brakuje im spójności wewnętrznej oraz regulacji prawnych i demokratycznej kontroli. Ponadto przemoc pozostaje niebezpiecznym elementem życia w tym kraju, mimo iż jej poziom zdecydowanie się obniżył. Wciąż istnieje ryzyko wymknięcia się sytuacji spod kontroli lub powrotu do stanu wojny domowej, co postawiłoby mniejszości religijne – a zwłaszcza mniejszość chrześcijańską – w obliczu największego zagrożenia. Dlatego też pojednanie narodowe powinno być priorytetem nie tylko dla decydentów irackich, lecz również dla społeczności międzynarodowej. Należy w pełni wspierać umacnianie globalnego ładu politycznego i instytucjonalnego w ramach demokratycznego, federalnego i pluralistycznego państwa opartego na poszanowaniu praw człowieka i praworządności. Wreszcie nadchodzące lata będą również naznaczone wyzwaniami związanymi z rozwojem jednego z najbiedniejszych państw świata, mimo jego wielkich zasobów ropy naftowej, w którym zdecydowana większość ludności nie ma dostępu do podstawowych dóbr (woda pitna, energia elektryczna, infrastruktura sanitarna itp.). Demokratyczny, stabilny, pluralistyczny i zaangażowany w rozwój społeczno-gospodarczy swoich obywateli Irak, dysponujący silnymi demokratycznymi instytucjami, odegra pierwszoplanową rolę w zapewnieniu stabilności w regionie, który ma kluczowe znaczenie dla bezpieczeństwa międzynarodowego. To wymaga długoterminowej strategicznej wizji, którą powinna kierować się polityka Unii Europejskiej wobec Iraku w nadchodzących latach. Kluczem do stabilności Iraku będzie nie tylko zdecydowane wsparcie trwałych, w pełni demokratycznych i pluralistycznych instytucji, lecz również nieustanna pomoc techniczna mająca na celu zapewnienie zrównoważonego charakteru i wydajności gospodarki irackiej, wraz z pełnym i odpowiednim wdrożeniem międzynarodowego prawa umów, skutecznymi procedurami przetargowymi, funkcjonującą administracją i efektywnymi strukturami walki z korupcją. Zainicjuje to proces dostępu coraz większych części społeczeństwa irackiego do gospodarki i niezależności ekonomicznej. Położenie nacisku na dialog pomiędzy różnymi religiami i pojednanie również będzie miało kluczowe znaczenie dla przyszłości Iraku.

Bez wątplenia w umowie o partnerstwie i współpracy podkreśla się, że UE jest zdecydowana odegrać kluczową rolę w transformacji Iraku, jednak zobowiązania Unii muszą znaleźć odzwierciedlenie w mobilizacji zasobów ludzkich i finansowych odpowiadających deklarowanym celom politycznym i wyzwaniom strategicznym.

7.11.2012

OPINIA KOMISJI HANDLU MIĘDZYNARODOWEGO

dla Komisji Spraw Zagranicznych

w sprawie projektu wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Iraku z drugiej strony (10209/2012 - C7-0189/2012 - 2010/0310(NLE))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej: Maria Badia i Cutchet

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE

Początkowo, tj. w 2006 r., mandat przyznany przez Radę upoważniał Komisję do wynegocjowania umowy o handlu i współpracy z Irakiem. W 2009 r. w Bagdadzie Irak i UE zgodziły się podnieść rangę projektu umowy poprzez zmianę jej tytułu na „Umowa o partnerstwie i współpracy”. Mimo to nowa umowa obejmuje w dużym stopniu kwestie handlowe – jeden rozdział poświęcony jest w całości handlowi i inwestycjom.

Sprawozdawca pozytywnie odnosi się do tej umowy, ponieważ oznacza ona nawiązanie po raz pierwszy umownych relacji między UE a Irakiem i stanowi krok we właściwym kierunku. Niepreferencyjne porozumienie handlowe zawarte w ramach umowy o partnerstwie i współpracy uwzględnia podstawowe reguły Światowej Organizacji Handlu (WTO), mimo że Irak nie jest jeszcze członkiem WTO. Obejmuje ono także skuteczny mechanizm rozstrzygania sporów, którego elementem są wiążące orzeczenia organu arbitrażowego i procedury zapewniania zgodności z przepisami.

W interesie zarówno samych Irakijczyków, jak i Europejczyków jest to, by Irak stał się stabilnym i demokratycznym państwem. W związku z tym sprawozdawczyni uważa, że ułatwienia w handlu są dobrym sposobem na zwiększenie stabilności i dobrobytu w kraju, któremu pilnie potrzebne są obie te rzeczy. Z tego powodu sprawozdawczyni proponuje, aby Parlament Europejski wydał zgodę na zawarcie tej umowy. Pragnie ona jednak również podkreślić, że jej zdaniem jest to dopiero pierwszy krok oraz że Irak będzie potrzebował pomocy technicznej i logistycznej, aby móc w pełni wykorzystać możliwości, jakie stwarza umowa, w szczególności jej część poświęcona handlowi. Sprawozdawczyni ma zatem nadzieję, że Komisja zapewni naszym partnerom również narzędzia i wiedzę niezbędne do odniesienia maksymalnych korzyści z umowy oraz do wypełnienia ich zobowiązań.

Komisja Handlu Międzynarodowego zwraca się do Komisji Spraw Zagranicznych, właściwej dla tej sprawy, o zalecenie Parlamentowi wydania zgody.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	6.11.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 21 - : 3 0 : 2
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	William (The Earl of) Dartmouth, Maria Badia i Cutchet, Marielle de Sarnez, Yannick Jadot, Metin Kazak, Franziska Keller, Bernd Lange, David Martin, Paul Murphy, Franck Proust, Godelieve Quisthoudt-Rowohl, Helmut Scholz, Peter Šťastný, Robert Sturdy, Gianluca Susta, Henri Weber, Jan Zahradil
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Josefa Andrés Barea, Catherine Bearder, George Sabin Cutaş, Béla Glattfelder, Syed Kamall, Pablo Zalba Bidegain
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Edite Estrela, Jean-Paul Gauzès, Oldřich Vlasák

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	3.12.2012
Wynik głosowania końcowego	+ : 47 - : 2 0 : 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Sir Robert Atkins, Frieda Brepoels, Arnaud Danjean, Marietta Giannakou, Andrzej Grzyb, Anna Ibrisagic, Anneli Jäätteenmäki, Jelko Kacin, Ioannis Kasoulides, Tunne Kelam, Nicole Kiil-Nielsen, Evgeni Kirilov, Maria Eleni Koppa, Andrey Kovatchev, Paweł Robert Kowal, Eduard Kukan, Alexander Graf Lambsdorff, Krzysztof Lisek, Mario Mauro, Francisco José Millán Mon, María Muñoz De Urquiza, Annemie Neyts-Uyttebroeck, Raimon Obiols, Ria Oomen-Ruijten, Pier Antonio Panzeri, Alojz Peterle, Bernd Posselt, Cristian Dan Preda, Tokia Saïfi, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Jacek Saryusz-Wolski, György Schöpflin, Werner Schulz, Laurence J.A.J. Stassen, Charles Tannock, Sir Graham Watson
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Laima Liucija Andrikienė, Marije Cornelissen, Elisabeth Jeggle, Agnès Le Brun, Carmen Romero López, Marietje Schaake, Helmut Scholz, Ivo Vajgl, Luis Yáñez-Barnuevo García, Paweł Zalewski, Janusz Władysław Zemke
Zastępca(y) (art. 187 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Danuta Jazłowiecka, Giovanni La Via